

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCLXXXI. ad annum MCCCXIV.

Parisiis, 1644

Epistola IX. Innocentii Papae IV. Sententia excommunicationis in Ezelinum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15974

INNOCENTII PAPÆ IV.

Sententia excommunicationis in Ezelinum.

*Innocentius episcopus seruus seruorum Dei ad perpetuam
memoriam rei gestæ.*

TRVCVLENTAM vnus hominis rabiem, inhumanam
sæuamque barbariem Ezelini videlicet de Romano,
quem diræ malignitatis enormitas fecit insignem, & mun-
do non incognita factorum atrocium multitudo specta-
bilem, humana societas ad eligendum improba a male
potentium tyrannide instituta, indigne forsitan pertulisse
videtur: sed indignius procul dubio noscitur sustulisse.
Hic siquidem sub humani vultus effigie bellualem ani-
mum retinens Christiani sanguinis sitibundus, & viribus
rigidus alienis, implacabile aduersus communia humani-
tatis fœdera bellum gerit. Non enim solum ferali homi-
num excidio debacchatur in corpora, verumetiam super
communem modum, mensuram & numerum exhaulti
cruoris profluuium non contentus, per catholicos fidei cor-
ruptores spiritualis vitæ operatur exitium in interitum a-
nimarum. Nimirum si in suis atrocitatibus propria con-
tra infensos sibi exequeretur odia, iam deferuisset in eo
incalescens animi feritas peractæ vltionis refrigerio miti-
gata in his quos habere videbatur exosos. Sed eius effe-
ra crudelitas sic in omnes excandescit, vt nec fortunæ
nec vitæ pepercerit etiam amicorum, nec sexum misera-
tus fuerit in quibuslibet vel atatem, nec alicuius religionis
vel ordinis veneratus honorem, necans paruulos inno-
centes, adultos nequiter perimens, diuersis excogitatis in
eis generibus tormentorum, & quod pudorosum est co-
gitare vel loqui, horrido impiæ sectiõnis cultro tam femi-
nas, vt dicitur eunuchizare quam mares, spem futuræ
prolis occidens in superstitibus occisorum, vt ex inten-
tione quodammodo fiat eorum etiam, quos adhuc de
lumbis natura non protulit, homicida. Quis ergo dubi-
tet eum in hominibus non tantum personas persequi, sed
etiam naturam? Quis ambigat illum quasi non hominem

humani generis fore publicum inimicum? Hunc ex genere cum publice damnati hæretici filius fuerit, hæreticorumque cognatus, hunc etiam ex moribus cum eum perfidum esse contraria religioni Christianæque fidei opera manifestent, nos eum publicæ opinionis concurrente assensu, vnam de subdolis vulpeculis præsumpsimus esse quæ vineam Domini sabaoth demoliri non cessant, testamentum æterni euangelii corrumpentes. Ad hunc autem nequissimæ intentionis effectum eo ingenii sui calle processit, quia in quos potuit, vasa sceleratissimæ infectionis arripens, per corporalis necis formidinem, quæ plerumque cadit in fortes, residuos regionis suæ viros redegit in paruulos, vt eis animorum confidentia, libertatis priuilegio & veritatis oraculo destitutis, facile per magistrorum sub prædicti Ezelini præsidio ad subuertendas fidelium mentes in marchia Teruisinæ partibus emergentes, in publicum peruersa infectionis hæreticæ dogmata suggerantur. Execrans præterea commune omnibus gentibus & magnum in Christo & ecclesia matrimonii sacramentum, quod non humanæ voluntatis inuentio statuit, sed diuinæ institutionis commendat auctoritas, quod temporaliter orientis ex homine Saluatoris natiuitas honorauit, quodque cunctis fere animantibus suggerit in eis infusus ordo naturæ, damnabili & de typho abominationis hæreticæ procedente præsumptionis audacia separat contra legis euangelicæ interdictum legitimæ coniunctionis foedere copulatos, adeo inter complices suos foeda connubia & adulterina coniugia coniungendo, ex quibus spuria vitulina prodeunt, radices altas posteritatis prospere non datura. Nos itaque quos licet immeritos summus fidelium pastor ad arcendos a redempto Christi sanguine greges ferales impetus salutem Christiani populi lædentes & vitam, nec non ad huiusmodi inuestigandas assiduis vigiliis capiendasque vulpeculas ecclesiæ suæ voluit præsidere, valido clamore Christiani sanguinis, quo idem Ezelinus terram operuit, nec minus euangelicæ fidei quam molitur euertere periculo excitati, per religiosos viros discernere curauimus, & videre, an idem Ezelinus illud circa fidem catholicam naufragium pateretur, quod de ipso detestanda nuntiabant opera, & vulgata infamia prædica-

bat. Cum autem ipsi religiosi super his cum diligentia inquirentes, eundemque de fide Christi non recte sentire, & haberi debere suspectum veris indiciis comperissent, tandem ipse ad sedem apostolicam nuntios destinavit, quibus bonæ memoriæ Sabinensem episcopum concessimus auditorem, coram quo ad iurandum in ipsius Ezelini anima se obtulere paratos, quod idem de Deo & catholica fide credebatur secundum quod Romana tenet ecclesia & docet esse credendum. Sed quoniam a dicto episcopo vel a nobis huiusmodi purgatio admissa non exitit, cum in tanto crimine non per nuntios, sed per propriam personam præstanda esset purgatio, coram nobis sibi præfiximus terminum, quo apostolico se conspectui præsentaret, facturus super his quod ordo exigeret rationis, oblata sibi de securitate personæ in veniendo & redeundo plenaria cautione. Unde quia nec in eodem termino, nec post ipsum venire vel mittere procuravit, ipsum, qui plurimum erat alias excommunicationum laqueis irretitus, & quod de fide catholica male sentiret certa ratione suspectus, anathematis vinculo duximus innodandum; alium ei terminum assignantes, quo in nostra compareat præsentia, super præmissis mandatis ecclesiæ pariturus; denunciando publice, quod nisi usque ad terminum ipsum id faceret, extunc procederemus gravius contra eum iuxta legitimas & canonicas sanctiones. Cum autem venire seu mittere, licet ultra terminum diutius expectatus, obstinatione damnabili despexisset, & non solum per annum, sed per biennium vilipensis ecclesiæ clauibus prædictum sustinisset contemptibiliter anathema, nos, quia non debebamus ulterius canonicum contra eum differre iudicium, quem tam longum diffugium & tam dura pertinacia reum tanti criminis ostendebant, præsertim quia huiusmodi iudicii tarditas periculosam forte aliquibus præbebat audaciam, & quos a malis festinata unius poena compesceret, protelata forsitan ad illam laxaret, eundem Ezelinum tamquam hæreticum reputantes, decrevimus ipsum, habito fratrum nostrorum consilio, promulgatis adversus hæreticos sanctionibus subiacere; nisi usque ad Kalendas Augusti tunc proxime secuturas coram nobis comparetur, nostris & ecclesiæ pariturus præcise beneplacitis

tis & mandatis: quem siquidem terminū tunc sibi ex multa benignitate apostolicæ sedis præfiximus, cum eum saluari vellemus potius quam perire. Ipse vero contra Deum & contra homines collo rebellionis extento, & ad omnem fidei Christianæ inobedientiā spiritu obfirmato, tamquam prolapsus in desperationis abyssum, & humani pudoris, diuini iudicii, ac salutaris consilii pertinax aspernator, imminetia sibi discrimina quæcumque contempsit: & perire potius eligens quam parere, nec in termino sibi ex multa ecclesiæ miserationis lenitate concessio, nec postmodum diutius expectatus venire curauit. Nos autem illius periculo condolentes, adhuc volumus eius duritiam solita sedis apostolicæ benignitate mulcere, si forte ad suscipiendum salutis remedium aliqua in eo scintilla sanioris consilii remansisset; ipsumque non semel vel secundo, sed pluries, imo multoties ad iudicium edictis legitimis euocatum, duximus prolixis ad conuincendum inexcusabilem eius malitiam temporum spatiis expectandum. Porro idem, sicut aspidis surdissimæ filius, ad omnem monitoris vocem obturans auditum, iam per sex annos & amplius vocationis longanimitate & expectationis nostræ patientia est abusus. Nos igitur ex his attendentes quod diuturnioris erga eundem Ezelinum tolerantia pietas in communem multorum posset redundare perniciem, & vltior expectatio nihil operaretur in eo nisi contumaciam & contemptum; ne tantum malum in medio Christiani populi diutius toleratum latius peruagetur, de prædictorum fratrum nostrorum consilio, præsentem fidelium populo qui in die cœnæ Domini ex diuersis mundi partibus ad apostolorum limina confluit, prædictum Ezelinum sicut manifestum hæreticum sententialiter iudicamus, ipsum excommunicatum & anathematizatum cum damnatis hæreticis deputando, adscripta illis damnationis stipendia recepturum, nisi forsitan eum, vsque ad festum ascensionis dominicæ proximæ venturum, ad præsentiam nostram personaliter venire audiemus; quod de abundantissima apostolicæ sedis clementia duximus adiungendum.

Datum Laterani quinto Idus Aprilis, pontificatus nostri anno vndecimo.

Concil. Tom. 28.

E e e